

zijn warmte vooral. Deze mensch sprak over de dingen van zijn liefde — en het is met deze eeuwige magneet dat hij ons naar zich toe trekt.

Siegfried van Praag, een naam die de Nederlandsch sprekende wereld steeds vertrouwder klinken zal. H. R.

JENNY MOLLINGER, *Droom en Wake*, Haarlem, H. D. Tjeenk Willink en Zoon, 1925.

Als we dit kleine bundeltje gedichten gelezen hebben, treedt ons duidelijk het beeld voor oogen van haar die ze schreef. Een eenvoudige, krachtige meisjesfiguur staat voor ons, en zij bekoort ons door haar zuivere jeugd.

In dit verband zou men gaarne spreken van gedichten die sympathiek zijn — zij wekken een ongecompliceerd gevoel van menselijke hartelijkheid. In dit jonge wezen is het gevoel niet verweven, de strijd niet raadselachtig, haar krachten zijn niet tegenstrijdig, haar natuur is niet gedeeld.

Zij rijst op, volledig in haar vrouwelijke natuur —: verlangend, strijdend, strevend.

Deze liedjes zingen naar de liefde en naar het kind — en, over dit alles heen, naar de vreugde Gods die zij leert kennen als een hoog geluk.

Toch is het jammer dat deze jonge dichteres zoo spoedig reeds ging bundelen. Ik wil niet beweren dat dit bijzonder snel geschiedde na het publiceeren harer eerste gedichten, ik meen dat dit al wel een jaar of zes geleden is. Ook toen troffen ze mij door hun stralende oprechtheid — er klonk een geluid uit op of een vogel zong.

Intusschen is het dichteresje als menselijk wezen gegroeid, men gevoelt dat zij enkele zekerheden gewonnen heeft en toch geloof ik niet dat zij creatief reeds zulk een rijpheid gewon dat haar „bundel” geheel verontschuldigd worden kon. Ik wil daarmee niet zeggen dat er ook den laatsten tijd niet vele gedichten verzameld zijn, onrijper en vooral doffer, maar men moet deze laagste maatstaf niet aanleggen. Bij zulk een zuivere natuur als Jenny Mollinger bezit verwacht men onwillekeurig de deugd der zelfkennis en die van het geduld. Nu krijgt men nog te veel den indruk dat het meisjes-werk is, wat zij biedt — hetgeen zeggen wil dat het begrip van het scheppend vermogen nog niet in haar bewustzijn drong als een genade die alleen door en met de uiterste inspanning aanvaard kan worden.

Maar er is in deze natuur een gemakkelijk en gezegend stijgen van de hunkeringen naar het groot verlangen.

Deze meisjesziel heeft zich jong en krachtig uit de benauwenissen der zwoele en zoete droomen bevrijd waarin zoo menig vrouwelijk wezen omsponnen blijft. Die blijte bevrijding is de bekoring van haar werk. Zulke naturen hebben in hun edelen eenvoud een kracht. Mocht zij ook tot de zuiverste uitspraak komen! Nu is de wijze waarop Jenny Mollinger dicht nog te primitief, haar verzen zijn soms te gemakkelijk en te zoetelijk, haar